

DANIEL 3-6 SOM AVBILDER TILL SLUTSTRIDEN

av
Lennart Wiberg

Inledning

"Hon (Maria) skall föda en son, och du (Josef) skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder." (Matt 1:21)..

Det är allmänt bekant bland protestantiska kristna att de fyra profetiska längderna i Dan 2, 7, 8-9 och 11-12 sträcker sig från profeten Daniels tid fram till Jesus återkomst. Följaktligen har dessa profetior mycket att säga oss som lever i dag och som nu har denna händelse tätt inpå oss. Det är emellertid inte lika välbekant att händelserna med de tre hebréerna i den brinnande ugnen (Dan 3), konung Nebukadnessars dröm om det avhuggna trädet (Dan 4), konung Belsassars gästbud (Dan 5) och Daniel i lejongropen (Dan 6) in i detalj avbildar händelser vid ändens tid där Guds barn spelar en huvudroll. Ett närmare studium av dessa fyra händelser kommer inte bara att öka vår förståelse av ändtidens händelser här på jorden, utan också stärka vår insikt om att Gud har både nutiden och framtiden i sin hand. Detta är väsentligt med tanke på de ojämförliga svårigheter som väntar Guds folk under den sista tiden. Det är därför i hög grad Guds vilja att Hans folk skall studera dessa fyra händelser i Dan 3-6 som hjälp i förberedelsen för Jesu snara återkomst. Av denna anledning skall dessa kapitler studeras noggrant i detta häfte.

"Iklädda den vapenrustning som är *Kristi rättfärdighet* skall församlingen gå in i *sin sista strid* ...den mörkaste tidpunkten när det gäller församlingens kamp med mörkrets makter är den som äger rum omedelbart före hennes slutliga befrielse" – Ellen White, *Prophets and Kings*, s 725.

Lagen om upprepning och förstärkning

En av de bibliska tolkningsprinciper vi måste förstå för att vara säkra på att vi rätt förstått profetierna i Daniels bok och Uppenbarelseboken är "Lagen om upprepning och förstärkning" (se häftet "Bibliska tolkningsprinciper" s 6, sammanställda från L Were's och H K. LaRondelle's produktion). Denna tolkningsprincip lär oss att när Gud vill säga något till oss i sitt Ord som är särskilt viktigt upprepar Han det längre fram samtidigt som Han avslöjar fler detaljer. Genom denna upprepning fastnar den information Gud vill ge oss mera effektivt i vårt sinne samtidigt som Gud vid varje upprepning kan ge oss fler och fler detaljupplysningar i ämnet, i takt med vår förmåga att tillgodogöra oss det.

Ett exempel på denna tolkningsprincip är skildringen av människans skapelse. I 1 Mos 1:26-29 ges en första beskrivning av denna händelse, medan v 7-25 i kapitlet därefter upprepar händelsen med fler detaljer.

Ytterligare ett exempel finner vi i Matt 24. I v 3 läser vi om lärjungarnas fråga till Jesus om vilka tecken som skulle förebåda Hans tillkommelse. Resten av kapitlet

handlar om Jesus svar på denna fråga. Det är emellertid ett faktum att kapitlet är delat i tre delar. I v 4-14 sammanfattar Jesus tiden från Jesu och apostlarnas tid fram till Jesu återkomst. I v 15-28 upprepas denna beskrivning. Verserna 29-51 är ytterligare en sammanfattning av tidsperioden även om tyngdpunkten här, i större utsträckning än i de två andra avsnitten, ligger på händelserna omedelbart före Jesu återkomst. Varje upprepning i Matt 24 ger oss fler och fler detaljer.

De fyra stora profetiska längderna i Daniel, dvs kapitlen 2, 7, 8-9 och 11-12 är också uppbyggda efter principen "upprepning och förstärkning". Alla fyra kapitlen innehåller en kronologisk utläggning av de fyra världsriken Babylonien, Medien-Persien, Grekland och Rom (innefattande både kejsar-Rom och det "efterträdande" påvliga Rom), eftersom samtliga dessa riken var (är) inblandade i frälsningsplanen, då de var (är) Israels grannar. Profetierna i kapitlen 8-9 och 11-12 innehåller dock inte det första av dessa världsriken (Babylonien), då detta antingen var mycket nära undergång (kap 8) eller redan hade besegrats (kap 9-12) av Medien-Persien när profetierna gavs till Daniel. Det är intressant att lägga märke till hur mycket fler detaljer som ges om världsriken i Dan 11 än i Dan 2.

Daniel och Uppenbarelseboken är båda uppbyggda efter (bl a) principen "upprepning och förstärkning". Faktum är emellertid att denna princip inte bara gäller för respektive bok utan *även* för dessa båda böcker tillsammans. Upp boken är en *upprepning och förstärkning* av Daniel. De händelser som beskrivs i Daniel beskrivs också i Upp. boken, fast här ges en mer utförlig beskrivning. *De två böckerna*, som beskriver Guds folks erfarenheter ända fram till den yttersta dagen, är *egentligen en bok*.

Detta innebär, med andra ord, att vid studiet av någon del av Daniel kan man förvänta sig att få detta upprepat i Uppenbarelseboken samtidigt som här ges mer information än i Daniel. Detta gäller emellertid *inte enbart* profetierna i Dan 2, 7, 8-9 och 11-12, utan *även de händelser* som beskrivs däremellan, dvs kapitlen 3, 4, 5 och 6. Vid ett närmare studium finner man att *alla* dessa händelser upprepas och förstärks i Uppenbarelseboken.

Låt oss se på vilket sätt detta sker när det gäller de fyra sistnämnda kapitlen. Ett djupare studium av Dan 3-6 uppenbarar, genom den helige Andes upplysning, att dessa fyra kapitler inte enbart är en uppmuntran och ett stöd för kristna under alla tider. Dessa kapitler ger framför allt Guds sista kvarleva här på jorden uppmuntran inför och under den sista och svåraste förföljelsen mot dem (Dan 12:1).

Daniel 3

"Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd...Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh 1:7, 9).

I Dan 3 ges en beskrivning av striden mellan Gud och Satan. Babylons "synlige" kung Nebukadnessar styrdes av Babylons "osynlige" kung, Satan (Jes 14:4, 12-14) i ett försök att tvinga de närvarande judarna till att bryta Guds lag.

Nebukadnessar hade ställt upp *"en gyllene bildstod"* (1917 års översättning) på Duraslätten i Babels hövdingdöme" och församlade alla *"makthavare"* i hela sitt rike till invigningen av bildstoden (v 1, 2). När tillfället för denna händelse var inne befalldes att samtliga närvarande skulle falla ned och tillbe den gyllene bildstoden när de hörde ljudet av bestämda instrument (v 3-5). En varning utgick till alla de närvarande om att var och en som vägrade att falla ned och tillbe bildstoden skulle *"kastas i den brinnande ugnen"* (v 6).

Fortsättningen av berättelsen (v 7f) visar att det endast var tre judar (Sadrak, Mesak och Abed-Nego) av samtliga närvarande makthavare som vägrade att lyda Nebukadnessars befallning eftersom de inte ville överträda Guds lag (Daniel var säkert inte närvarande där).

Falsk och äkta tillbedjan

Striden mellan Babylons lag och Guds lag som här återgetts är en *avbild* till den strid mellan det andliga Babylons lag och Guds lag som skildras i Uppenbarelseboken.

Människorna i det bokstavliga Babylon skulle *"tillbe"* den gyllene ***bildstod***" (1917 års översättning) som Babylons kung hade ställt upp på Duraslätten. Detta nämns i Dan 3:5, 7, 10, 12, 14, 15 och 18. Enligt Upp. boken skall det andliga Babylons anhängare *tillbe vildddjuret* och dess ***bild*** vid tidens slut, se, 14:9, 11, 16:2, 19:20 och 20:4.

I Bakers "The Interlinear Bible" som översätter grundtexten ord för ord i såväl Gamla Testamentet som i Nya Testamentet, står (*"worship"*) *"image"*, det vill säga (*"tillbe"*) *"bild"* på samtliga av nämnda texterna ovan i Daniel och Uppenbarelseboken vilket vi även kan läsa i de engelska biblarna King James Version, Revised Standard Version m fl. Johannes citerar alltså i Uppenbarelseboken, genom den helige Andes inspiration, direkt från Dan 3 när det gäller slutstriden om Guds lag (Upp 12:17, 14:12) som beskrivs utförligt i Upp 12-20.

Sex är Babylons tal i såväl Gamla Testamentet som i Nya Testamentet. "Bildstoden" i Dan 3:1 var "60 alnar hög och 6 alnar bred" (6 är basen i 60 = 10 gånger 6). I Dan 5:4 prisar den babyloniske kungen Belsassar och hans undersåtar 6 olika slags avgudar samtidigt som de vanhelgar de olika kärnen från templet i Jerusalem. Det är 6 musikinstrument nämnda i Dan 3:5, 10, 15 vars ljud

fick alla på Duraslätten, utom de tre hebréerna, att falla ned och tillbe den babyloniske kungens bildstod.

Det är 6 kategorier människor som tar emot vilddjurets märke i Upp 13:16. 6 gånger nämns ordet Babylon i Uppenbarelseboken, se 14:8, 16:19, 17:5, 18:2, 10 och 21. Hennes rika ägodelar är 6 i Upp 18:16.

De **tre** hebréerna Sadrak, Mesak och Abed-Nego som var de enda av de närvarande vid invigningen av Nebukadnessars bildstod som ståndaktigt tjänade den levande Guden, trots de enorma påfrestningarna för dem, avbildar alla Guds barn som troget följer Kristus i den svåra slutstriden och förkunnar de **tre** änglarnas budskap.

Slutstriden om Guds lag

Berättelsen om de tre hebréernas erfarenheter i Dan 3 är en avbild till den strid mellan gott och ont som äger rum omedelbart före Jesu återkomst. De tre hebréerna vägrade att lyda Nebukadnessars befallning trots att den babyloniske kungen gav dem möjlighet att ändra uppfattning vad beträffar lydnaden mot den levande Guden och Hans lag (v 14-18). De visade en orubblig tro på Herren när de hotades med att kastas i den brinnande ugnen.: *"Om det blir så, är vår Gud, som vi dyrkar, mäktig att befria oss ur den brinnande ugnen och att befria oss ur din hand, o konung."* (Dan 3:17).

På samma sätt kommer det andliga Babylons anhängare att försöka övertala Guds folk till att byta sida i slutstriden, som gäller Guds sigill (Upp 7:1-8), dvs sabbatsdagen, eller vilddjurets märke (Upp 14:9-12), dvs söndagen.. "Några hotas med böter och fängelse. Andra får erbjudande om fina ämbeten, belöningar och fördelar, om de vill avsäga sig sin tro. Men de svarar bestämt: 'Visa oss från Bibeln att vi tar fel'". (Ellen White, *The Great Controversy* s 607).

Precis som Sadrak, Mesak och Abed-Nego försvarade sin tro inför kungen kommer Guds folk att ge skäl för sin tro inför världsliga domstolar (se *Den stora striden* s 582). Det är vid denna tidpunkt som den tredje ängeln höga rop ljuder över hela jorden (Upp 14:9f.).

Den sista stora testen för mänskligheten gäller alltså valet mellan vilddjurets märke eller Guds sigill, vilket visar om de tillber Jesus Kristus eller Satan (Upp 14:7, 9). Guds folks lydnad mot sin Frälsare, när statsmakterna stiftar söndagslagar som hindrar dem att *"köpa eller sälja"* (Upp 13:17), kommer **till slut** att ställas på sin yttersta spets när Guds fiender kräver att de **alla** skall dödas, se Upp 13:15.

De tre hebréerna visade, trots Nebukadnessars påtryckningar, trons lydnad mot Gud. De genomgick samma trosprov som Guds sista församling skall komma att genomgå. I båda fallen är det fråga om en test på lydnad mot Gud och Hans lag när det går ut ett dödsdektet *mot* dem som troget tjänar Honom.

Räddning i yttersta nöd

I Dan 3:19 läser vi hur Nebukadnessar i sin vrede över

hebréernas ståndaktighet, när han gav dem en andra chans, *"blev ursinnig på Sadrak, Mesak och Abed-Nego, så att hans ansiktsuttryck förvandlades. Han gav order om att man skulle göra ugnen (dit de tre hebréerna skulle kastas) sju gånger hetare än man någonsin hade sett den vara"*.

Att kungen *"blev ursinnig"* samt att *"hans ansiktsuttryck förvandlades"* då han gav sin befallning om *"att man skulle göra ugnen sju gånger hetare än man någonsin hade sett den vara"* har sin motsvarighet i slutstriden om Guds lag, det vill säga då dödsdekretet utfärdas mot Guds sista församling.

När det andliga Babylon's anhängare *slutgiltigt* förkastat de tre änglarnas budskap, vilka skall upplysa hela jorden (Upp 14:6-12, 18:1-6), kommer Satan att få *fullständig* kontroll över dem. Guds återhållande Ande har nu dragits bort från dem och nådens dörr har stängts (Upp 14:10).

Det är i detta läge som Guds fiender, i sin vrede över Guds folks omedgörlighet - jmf Dan 3:12-21 - koncentrerar och skärper förföljelsen mot dem och bestämmer sig för att utrota just dem, och inga andra, från jorden när det gäller striden om vilodagen.

Denna väsentliga skärpning av söndagslagarna har alltså sin avbild i Dan 3:19 då Nebukadnessars *"ansiktsuttryck förvandlades"* och han befälde att ugnen skulle göras *"sju gånger hetare än man någonsin hade sett den vara"*. När Satan får människorna helt i sitt våld kommer de att bli fruktansvärt grymma.

När hebréerna kastades i den brinnande ugnen lämnades de inte ensamma av Honom som alltid sörjer för sina trofasta barn. I v 25 kan vi läsa att en som liknande *"en gudason"* var med dem. Detta var Kristus. Han *"räddade sina tjänare"* eftersom de *"förtröstade så på honom att de överträdde kungens befallning och vågade sina liv för att inte tvingas dyrka eller tillbe någon annan gud än sin egen Gud"* (v 28).

På samma sätt kommer Guds sista församling att räddas av Mikael, det vill säga Kristus, som är deras *"försvarare"* då de drabbas av *"nöd, som inte har haft sin like från den dag då människor blev till, ända till den tiden"*. (Dan 12:1).

I Upp 19:11-21 beskrivs Jesus som *"trofast"* (v 11), därför att Han inte överger sitt folk i deras yttersta nöd utan kommer som *"konungarnas Konung och herrarnas Herre"* (Upp 17:14, 19:16) och befriar Guds folk från Babylons förtryck - dödsdekretet - vid sin återkomst hit till jorden.

Guds överlägsna makt skall visa sig för *hela världen* när Han befriar sitt folk. De **fyra** kategorier människor som i Dan 3:27 bevitnade Guds mirakulösa räddning av de tre hebréerna är en avbild till att **hela världen** skall bevittna Guds mirakulösa befrielse av sitt sabbatshelgande folk i slutstriden. Talet fyra betecknar världsomfattande utsträckning efter de fyra väderstrecken (se t ex Upp

7:1f).

Alla de som skall befrias av Kristus från den sista och största förföljelsen mot dem har då samtliga erfarit att *"Jesu, Hans (Faders) Sons, blod renar oss från all synd... Han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet"* (1 Joh 1:7, 9). De skall ha fått alla sina synder förlättna samt även fått kraft till att hålla Guds bud. *"I deras mun har det inte funnits någon lögn. De är fläckfria"* (Upp 14:5) - för all framtid.

Harmagedon

Det faktum att de män som förde Sadrak, Mesak och Abed-Nego till den brinnande ugnen för att döda dem själva dödades *"av eldslågorna"* när hebréerna kastades ned i ugnen (v 22-23) har sin motsvarighet i Uppenbarelseboken. Slutstriden om Guds sabbatsdag skall avslutas med total seger för Guds folk och fullständigt nederlag för det andliga Babylons anhängare.

Det andliga Babylons slutliga och fullständiga nederlag beskrivs i Upp 16:16 på så sätt att de gick under *"på den plats som på hebreiska heter Harmagedon"* (Upp 16:16). Dr Christopher Wordsworth säger att "Armageddon eller Harmagedon är sammansatt av två hebreiska ord, det ena, **har**, betyder **ett berg**, medan det andra betyder **att skära i småbitar**" ('*Armageddon*' av Louis Were, s 13).

Professor Hans K LaRondelle sammanfattar: "Namnet 'Har-Magedon' med betydelsen 'Unergångens Berg' visar på vilken slags händelse som kommer att inträffa när de demoniska andarna har församlat eller förenat alla Antikrists politiska makter mot Gud och Kristi folk. Gud kommer att styra så att de går under. Isben T. Beckwith drar därför slutsatsen: 'Det [namnet Har-Magedon] är då ett symboliskt namn som betecknar skådeplatsen för den stora striden mellan Antikrist och Messias' (*The Apocalypse of John*, s 685)." - *Chariots of Salvation*, s 122-123.

De män som kastade de tre hebréerna ner i den brinnande ugnen gick alltså själva det öde till mötes som de hade avsett för dessa trogna Guds tjänare. Detta är en avbild till Harmagedon. Då statsmakterna på jorden, under den avfallna kristenhetens ledning, slutligen stiftar lagar som dömer de sabbatshållande kristna till döden är Babylons öde beseglat. Gud har dragit bort sin Ande från dem eftersom de slutgiltigt har förkastat Honom. Då kommer de att, under Satans fullständiga kontroll, förgöra sig själva i stället för dem som Gud troget beskyddar, se Upp 17:16. "Vapnen som skulle användas mot Guds folk dödar nu deras fiender". (Ellen White, *"The Great Controversy"*, s 656).

Upprättelse

Slutligen skall också beaktas att de tre hebréerna blev upphöjda och erkända av Babylons kung, som tidigare kastat dem i ugnen, när han såg hur Gud mirakulöst räddade dem i den brinnande ugnen, se v 28-30. Detta är en avbild till vad som skall hända i slutstriden. När Guds fiender inser att de har bedragit sig själva, då Gud ingriper på ett övernaturligt sätt för att rädda sitt folk,

kommer de ogudaktiga att upphöja dem som de tidigare ville döda (se *"The Great Controversy"*, s 655). Detta kommer de att göra trots att deras hjärtan för alltid är stängda för Guds Ande.

"De (Babylons anhängare) faller ned för dem som de har föraktat och hånat för deras trohet och bekänner att Gud har älskat dem" (*"The Great Controversy"*, s 655). Se Rom 14:11; Fil 2:10, 11; Upp 15:4.

Några rader efter sistnämnda citat av Ellen White skriver hon det som redan citerats ovan, det vill säga att de vapen som skulle användas till att döda Guds folk vänds mot deras fiender. (Jmf Hes 38:21; Hagg 2:23; Sak 14:13.)

Förutom avbilden i Dan 3:22 beskriver även 3:29 en avbild till denna händelse. Kungen av Babylon befäller här att alla de som *"säger något ovärdigt om Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, han skall huggas i stycken..."* Denna befallning är resultatet av att den levande Guden här har visat sin stora makt inför dem som ville förgöra de tre hebreerna.

I Upp 17:16 har Gud på samma sätt mirakulöst uppenbarat sig inför dem som ville förgöra de sabbatshållande kristna. Även här blir resultatet av detta att de tio *kungarna* (Upp 17:12) som tidigare förföljt Guds folk (17:12-14) - jämför *kung* Nebukadnessar - vänder svärdet mot Guds fiender, det vill säga mot skökan, Babylon (Upp 17:5), som är Guds fallna församling. Detta är början på Harmagedon, då Babylons anhängare slutligen förgör sig själva. Först faller de andliga ledarna. Därefter förgörs alla de som låtit sig ledas av dessa falska ledare. Alla omkommer.

Daniel 4

"Detta är vad ni kallats till. Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa i hans fotspår. Han hade inte begått någon synd, och svek fanns inte i hans mun. Han svarade inte med skymf när han skymfades. Han svarade inte med hotelser när han fick lida. Han överlät sin sak åt honom som dömer rättvist. Våra synder bar han i sin egen kropp upp på korsets trä, för att vi skulle vara döda från synderna och leva för rättfärdigheten. Genom hans sår har ni blivit botade." (1 Petr 2:21-24).

I Dan 4 berättas att Nebukadnessar hade en dröm som skrämde honom (v 2). Precis som när Nebukadnessar hade drömmen om statyn i Dan 2 tillkallade han *"alla de visa i Babel för att de skulle tyda drömmen"* för kungen. (se Dan 4:3).

När de inte kunde det tillkallades Daniel (v 5), vilken var den ende som, genom Guds nåd, kunde förklara drömmen för kungen - vilket också var fallet när det gäller kungens dröm om statyn. (Den gången upphöjde Nebukadnessar Daniel *"till styresman över hela Babels hövdingdöme och till ledare för alla de visa i Babel"*, se Dan 2:48).

Nebukadnessar såg i sin syn *"ett träd stå mitt på jorden,*

och det var mycket högt. Trädet växte sig stort och väldigt och nådde ända upp till himlen, så att det syntes till världens ände. Dess lövverk var vackert, och trädet bar så mycket frukt att det hade föda åt alla. Markens djur fann skugga under det och himlens fåglar bodde på grenarna. Allt levande hämtade sin näring därifrån." (v 7-9). Kungen såg sedan hur en Guds ängel *"steg ner från himlen"* (v 10) och befälde att trädet skulle huggas ned, grenarna skäras av, lövverket rivs bort och trädets frukt skulle strös ut. Som en följd av detta försvann både markens djur och himmelens fåglar från trädet (v 11).

"Stubben med rötterna" skulle emellertid *"lämnas kvar i jorden bland markens gräs, bunden med kedjor av järn och koppar. Den skall fuktas av himlens dagg och dela djurens lott bland det som växer på jorden. Hans hjärta skall förvandlas så att det inte mer är en människas, och ett djurs hjärta skall ges åt honom. Sju tider skall gå fram över honom"* (v 12-13).

Allt detta skulle ske *"för att de som lever skall inse att den Högste råder över människors riken och att han ger dem åt vem han vill och upphöjer den ringaste bland människor till att härska över dem"* (v 14).

Detaljerad förklaring

När Nebukadnessar berättat om sin dröm för Daniel gav denne kungen en detaljerad förklaring av drömmen:

Trädet, som *"du såg växa sig stort och väldigt och nå ända upp till himlen, så att det syntes över hela världen, och som hade ett praktfullt lövverk och bar så mycket frukt att det hade föda åt alla, och under vilket markens djur bodde och på vars grenar himlens fåglar byggde bo"* var kungen själv (v 17-19).

Trädet symboliserade Nebukadnessars babyloniska världsrike som sträckte sig *"till världens ände"* (v 19). Nebukadnessar härskade över hela den då kända världen.

I drömmen såg kungen *"en helig ängel komma ner från himlen"* med befallning om att hugga ner och förstöra trädet. *"Men lämna stubben kvar, med en kedja av järn och koppar, i gräset på marken. Den skall fuktas av himlens dagg och få dela sin lott med markens djur, till dess att sju tider har gått fram över honom"* (v 20).

Daniel förklarade för Nebukadnessar, att detta innebar följande: *"...den Högstes beslut ... har drabbat min herre konungen: Du skall fördrivas ur människors krets, och du skall bo bland markens djur och äta gräs som en ox och fuktas av himlens dagg. Sju tider skall gå fram över dig till dess du har insett att den Högste råder över människors riken och ger dem åt vem han vill. Men att det gavs befallning om att trädets stubbe med rötterna skulle lämnas kvar betyder att du skall få tillbaka ditt rike när du har insett att det är himlen som har makten."* (v 21-23.)

"Tolv månader" efter det att Daniel förklarat drömmens innehåll för den babyloniske kungen drabbades denne av allt det som drömmen förutsade (v 25-34). När

Nebukadnessar då "en gång gick omkring på taket av det kungliga palatset i Babel, utbrast han: 'Detta är det stora Babel som jag själv har byggt upp till ett kungavälde med min egen kraft, till min egen ära'" (v 26-27). I samma ögonblick "kom en röst från himlen" (v 28) som bekräftade att Nebukadnessars dröm om det stora trädet nu skulle uppfyllas i detalj (v 29). "I samma ögonblick gick orden i uppfyllelse på Nebukadnessar..." (v 30).

Det andliga Babylons fall

Berättelsen om Nebukadnessars dröm i Dan 4 innehåller flera avbilder till slutstriden mellan gott och ont.

En finner vi i v 27, när Babylons högmodige kung utropar från "taket av det kungliga palatset i Babel" (v 26), tolv månader efter det att han hade drömmen och fick den förklarad för sig (v 26): "Detta är det stora Babel som jag själv har byggt upp till ett kungavälde med min egen kraft, till min egen ära!" (v 27.) Detta högmodiga och själviska uttalande av Nebukadnessar, när hans rike härskade över hela den då kända världen, är en avbild till det andliga Babylons - påvemaktens - ord i Upp 18:7: "Jag sitter som drottning, jag är inte änka och skall aldrig behöva känna någon sorg." Här står det andliga Babylon på toppen av sin makt, omedelbart före Jesu återkomst.

När det gäller kung Nebukadnessar läser vi att han förlorade sitt rike i samma ögonblick som han utropade de ord som citerades ovan: "Medan orden ännu var på kungens läppar kom en röst från himlen: 'Konung Nebukadnessar, du skall veta detta: Ditt rike har tagits ifrån dig ... I samma ögonblick gick orden i uppfyllelse på Nebukadnessar...' (v 28, 30).

När det gäller följden av det andliga Babylons uttalande, enligt ovan, ("Eftersom hon säger i sitt hjärta..." [Upp 18:7]) läser vi: "**Därför** skall hennes plågor komma på **en enda dag**: död och sorg och svält; och hon skall brännas upp i eld. Ty mäktig är Herren Gud, han som har dömt henne." Upp 18:8.

I båda dessa fall beskrivs hur högmod och stolthet för med sig att Gud tar makten ifrån såväl det bokstavliga Babylons kung som från det andliga Babylon. I båda fallen sker "maktskiftet" mycket snabbt när såväl det bokstavliga som andliga Babylon nått en viss nivå i högmod och självgodhet.

Ett nådens år

Nebukadnessar förlorade inte sitt rike omedelbart efter det att Daniel hade förklarat för honom att hans dröm innebar att kungen skulle förlora sitt rike. Varningen var villkorlig, precis som alla Guds varningar, se Jer 18:7-10; Jona 3:4, 10, m fl. Kungen fick *en nådatid på tolv månader*, dvs *ett nådens år*, vilket innebar att han under denna tid kunde vända om till Gud och på så sätt undvika den dom som drömmen varnade för (se Dan 4:24).

När Jesus började sin offentliga missionsverksamhet här på jorden sade Han att Hans uppgift var "att predika **ett**

nådens år från Herren". (Luk 4:19.) Jesus citerade här från en profetia i Gamla Testamentet (Jes 61:1f) som här började uppfyllas i och genom Honom. De årliga judiska högtiderna i 3 Mos 23, som samtliga nämns i tidsordning, profeterade också om Messias frälsningsverk, som *började* med Jesu offer på Golgata (påskan) och *avslutades* med Hans återkomst, då Guds barn för alltid skall frälsas från sjukdom, förföljelse och annat lidande (lovhyddohögtiden). Däremellan fanns bland annat också försoningsdagen som förebådade lovhyddohögtiden. Alla dessa årliga högtider beskriver alltså tillsammans ett "nådens år" för mänskligheten.

När Jesus citerade från Jes 61:1f (se ovan) utelämnade Han avsiktligt något som hör ihop med "att predika ett nådens år från Herren" (v 2). Samma vers fortsätter med orden ("att predika...") "...och **en hämningsdag** från vår Gud...". Eftersom judarna misstolkade dessa ord till att gälla alla de andra folken som, enligt judarna, redan var förlorade, därför citerade inte Jesus dessa ord. Orden innebär emellertid att den som förkastar Guds nåd slutligen kommer att gå under.

När nådens år avslutas (3 Mos 23) för mänskligheten vid tidens ände kommer det andliga Babylon att gå under, precis som den babyloniske kungen Nebukadnessar förlorade sitt rike efter en nådatid på tolv bokstavliga månader. Det bör understrykas att det andliga Babylon - påvemakten - har sitt ursprung från den tid när den första församlingen existerade, eftersom Paulus skrev att "redan **är** ju laglöshetens hemlighet verksam" (2 Tess 2:7).

Frälsning eller undergång

Jesus talar om ett nådens år på ytterligare ett ställe i Lukas evangelium, nämligen i 13:6-9. Jesus talar här om ett fikonsträd som var planterat i en vingård. När ägaren (Fadern) kom för att se om trädet bar frukt fann han att det inte gjorde det, men vingårds mannen (Jesus) bad ägaren att trädet skulle få stå kvar ytterligare **ett år**. (v 8). Under detta år skulle vingårds mannen "gräva omkring det och gödsla det" (v 8) för att det, förhoppningsvis, "nästa år" skulle "bära frukt" (v 9). Om trädet då inte gav frukt, så skulle det huggas bort (v 9).

Denna liknelse beskriver Jesu medlartjänst inför Fadern för en fallen mänsklighet. Det är ingen tvekan om att denna liknelse delvis handlar om den judiska nationen, som skulle få ytterligare en nådatid innan Gud lät den gå under, vilket skulle ske om den vägrade ta emot Kristus. (på samma sätt kan även "nådens år" i Luk 4:19 delvis tillämpas på den judiska nationen).

"Nådens år" har emellertid, som tidigare visats, en vidare betydelse då det gäller hela mänskligheten, från Jesu tid här på jorden fram till Hans återkomst. Alltsedan Jesu himmelfärd har Jesus, i egenskap av Medlare inför Fadern, förmedlat syndernas förlåtelse och kraft till att övervinna våra synder till ångerfulla och botfärdiga syndare som helt och hållet förtröstat på Jesu Kristi renande blod:

"Ty Kristi kärlek driver oss, eftersom vi tänker så: en

har dött för alla, alltså har de alla dött. Och han har dött för alla, för att de som lever inte mer skall leva för sig själva, utan leva för honom som har dött och uppstått för dem" (2 Kor 5:14, 15).

Fikonträdet i Luk 13 skulle huggas bort om det inte bar frukt (v 9). Det fick en första uppfyllelse på den judiska nationen, som hårdnackat vägrade att ta emot Kristus (Matt 21:43). I Gamla Testamentet framställs ofta domen över det avfallna Israel som en avbild på den slutliga domen över en obotfärdig värld (ofta förekommer dessa två händelser tillsammans, i samma profetia, vilket också är fallet i t ex Matt 24). Därför är det naturligt att borthuggandet av fikonsträdet i Luk 13 inte bara syftade på den judiska **nationens undergång, utan också på en obotfärdig världs undergång** vid tidens ände.

I Mal 4:1-3 beskrivs de ogudaktigas undergång på den yttersta dagen också i termer av träd som förstörs ". . . dagen . . . skall brinna som en ugn. . . Dagen som kommer skall bränna upp dem, säger Herren Sebaot, så att varken rot eller gren skall lämnas kvar av dem" (v 1). I Matt 25:31-46 framgår att **bristande omsorg** om de fattiga och svaga präglar de ogudaktiga och att **omsorg** om dessa människor präglar Guds barn, under alla tider, men detta skall visa sig allra tydligast när "*nådens år*" tar slut.

Satans sista kamp

Nebukadnessar var den synlige kungen över det bokstavliga Babylon. Satan är den osynlige, men verkliga kungen över det symboliska Babylon, se Jes 14:4, 12-14. Nebukadnessar förlorade sitt rike efter de tolv månaderna av nåd, eftersom han vägrade omvända sig till Gud. Detta är en **avbild** till vad som skall hända Satan när "*nådens år*" är ute, det vill säga vid Jesu återkomst.

Trädet, det vill säga **Nebukadnessar**, skulle (enligt drömmen) huggas ned och förstöras, men "*trädets stubbe med rötterna skulle lämnas kvar i jorden, bunden med kedjor av järn och koppar...*" (Dan 4:20-21).

Detta är en avbild till hur Satan förlorar sitt rike vid Jesu återkomst. I Upp 20:1-2 beskrivs hur en Guds ängel "*...hade en stor kedja i sin hand. Och han grep draken, den gamle ormen, det är Djävulen och Satan, och band honom för tusen år*". När alla människor antingen är döda eller i säkerhet hos Gud i himmelen kan Satan varken förvillra Guds barn eller leda de ogudaktiga människorna längre på denna jord. Hans makt över människorna är bruten. Satan skall på detta sättet fängslas på jorden i tusen år.

Nebukadnessar blev "*fördriven ur människors krets*" under sju tider (sju är fullkomlighetens tal), se Dan 4:22, vilket avbildar Satans situation under de tusen åren på den öde och fördärvade jorden (innan Gud nyskapar den). Nebukadnessar skulle vara utstött från människorna under "*sju tider ... tills dess du har insett, att den Högste råder över människors riken och ger dem åt vem Han vill*" (4:29). Under de tusen åren skall Satan få tillräcklig tid att tänka igenom såväl vad han själv har åstadkommit

som vad Gud i sin fullkomliga kärlek och rättvisa har gjort för honom och för andra.

Nebukadnessar ödmjukade sig inför Gud efter de sju tiderna (åren) och lovade, prisade och ärade den levande Guden som råder över alla i himmelen och på jorden, **samtidigt** som han fick tillbaka sitt rike (4:31-34).

Satan skall **också** få tillbaka sin makt över människorna efter de tusen åren, men i motsats till Nebukadnessar efter de sju tiderna, är hans hjärta då helt stängt för Guds nåd. Då skall de ogudaktiga uppväckas (Upp 20:5-6) och Satan "*skall släppas ut ur sitt fängelse*" (20:7) i den meningen att han nu skall kunna "*bedra de folk som bor vid jordens fyra hörn*" (v 8). Vers nio visar att Satan lyckas förvillra hela världen i sin sista kamp mot Gud och hans folk, eftersom han lyckas "*samla dem till striden*" (v 8), till det nya Jerusalem som kommit ned från himlen (20:9-10; 21:2).

Nebukadnessar ödmjukade sig inför Herren efter de sju tiderna och lovade, prisade och ärade Gud (4:31-34), i motsats till hans tidigare högmodiga och stolta uppträdande då han endast prisade och ärade sig själv (4:27).

Faktum är att även Satan skall ära Gud efter de tusen åren (omedelbart före sin undergång), trots att hans hjärta i årtusenden varit helt stängt för Guds nåd. Bibeln lär oss att **samtliga** universums invånare, alltså även Satan och de ogudaktiga, skall prisa och ära Gud för Hans kärlek och rättvisa på den yttersta dagen (efter de tusen åren), se Rom 14:11; Fil 2:10-11; Upp 5:13, 15:4. (se även "*The Great Controversy*" av Ellen White, s 668-670). "Hans (Satans) anklagelser mot Guds barmhärtighet och rättfärdighet har nu tystats. De anklagelser som han energiskt försökt rikta mot Gud drabbar nu helt och hållet honom själv. Nu böjer sig Satan ner och erkänner att domen över honom är rättvis." (*The Great Controversy*, s 670).

Detta innebär då att även det andliga Babylons anhängare, som dött före de tusen åren, **också** skall lova och prisa Gud efter de tusen åren (trots att ingen av dem kommer att omvända sig till Gud). Vi kan jämföra med Nebukadnessar som lovade och prisade Gud efter de sju tiderna (åren), men skillnaden är den att Nebukadnessars lov och pris kom från ett omvänt hjärta.

Daniel 5

"Ty Kristi kärlek driver oss, eftersom vi är övertygade om att en har dött i allas ställe, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva utan för honom som har dött och uppstått för dem." (2 Kor 5:14, 15).

Dan 5 handlar om det bokstavliga Babylons undergång, vilket är en avbild till det andliga Babylons undergång i Uppenbarelseboken.

Kapitel 5 i Daniel visar att det finns en gräns för synden bortanför vilken Gud drar tillbaka sitt beskydd från

människor och nationer, vilka då går under.

Belsassar var den siste babyloniske kungen som regerade innan Medien-Persien besegrade det babyloniska världsriket. Belsassar dödades under de strider som då ägde rum, vilket framgår av Dan 5:27-30. Det är denna händelse som förde med sig att den helige Ande inspirerade Johannes att skriva om det andliga Babylons undergång i Upp 16:12 med orden *"Och den sjätte (ängeln) tömde sin skål över den stora floden Eufrat. Då torkade dess vatten ut, för att väg skulle beredas åt kungarna från östern"*.

Det bokstavliga Babylon invaderades österifrån av Kores, som ledde Persiens och Mediens konungar med deras arméer mot Babylon, se Jes 41:2 och 46:11. Samtidigt befriade Kores Guds folk från den babyloniska fångenskapen, se Jes 44:25 - 45:5, 13; Jer 50-51. Eufrat rann tvärsigenom Babylon. Genom att avleda Eufrats vatten från Babylon kunde Kores och hans arméer komma in i och erövra Babylon genom att gå på den torra flodbädden, se Jer 50:38; 51:36 (Fotnot 1); Jes 44:27 (Fotnot 2).

I Upp 16:12 vill Gud lära oss att det andliga Babylon skall gå under (jmf 16:19) på ett sådant sätt att det bokstavliga Babylons undergång (enligt ovan) är en *avbild* till denna händelse (Fotnot 3).

Kores beskrivs i Jes 44:28 som Guds *"herde"* och som Herrens *"smorde"* i 45:1. Detta avbildar Kristus, *"fårens store herde"* i Hebr 13:20 och *"Herrens Ande ...har smort mig"* (Jesus) i Luk 4:18. (Både Messias och Kristus betyder *"den smorde"*).

Precis som det bokstavliga Babylon invaderades från öster av Medien-Persiens kungar skall det andliga Babylon besegras av *"kungarna från östern"* (Upp 16:12), det vill säga Kristus och *"de himmelska härarna"* som kommer för att hjälpa sitt folk i deras kamp mot Antikrist, se Upp 19:11-20. Kungarnas konung och de himmelska härskarorna skall komma från *"öster"* på himmelens skyar, enligt Matt 24:27.

Kristus och änglarna kommer från *"öster"* i Upp 16:12, vilket här egentligen skall vara *"gryning"*, enligt Strong's Exhaustive Concordance of the Bible. Det syftar på Kristus, *"rättfärdighetens sol"* som *"går upp med läkedom under sina vingar"*, se Mal 4:2.

Det grekiska ordet som översatts till *"öster"* i Upp 16:12 är **anatole**, precis som i Luk 1:78, där Gud låter *"ett ljus (Jesus) gå upp"*. Även i Upp 7:2 är **anatole** översatt till *"öster"* för att markera det gudomliga ursprunget av ändtidens beseglingsbudskap som här talas om.

Fotnot 1: *"Hav"* skall vara *"flod"* enligt grundtexten och innehållet. Eufrat gav Babylon välstånd genom sitt vatten (dricksvatten, bevattning och handelsväg). Babylon var en skyddande "mur" gentemot fienden. Eufrat torkar ut innebär att stödet upphör. Jämför Upp 16:12 och 17:15-16.

Fotnot 2: *"Havsdjupet"* skall vara *"floddjupet"* enligt grundtexten och innehållet.

Fotnot 3. Ämnet behandlas utförligt i "Bibliska Tolkningsprinciper", sammanställda från Louis Weres och Hans K Larondelles produktion.

Gud befriar sitt folk

Precis som det bokstavliga Babylon "har sin tron" vid det bokstavliga Eufrat har det andliga Babylon sin tron vid det andliga Eufrat, se Upp 17:1. Det andliga Eufrat är *"...människoskaror ...och folkslag..."*, enligt Upp 17:15.

Att det andliga Babylon *"har sin tron"* vid Eufrat (17:1) innebär att Babylon "styr" och leder Eufrat, bland annat när det gäller förföljelse mot Guds folk. En avbild på detta finner vi i Jes 8:5-10. *"Flodens (Eufrats) vatten"* (v 7), det vill säga kungen i Assyrien och hans arméer, skulle *"tränga in i Juda, svämma över och utbreda sig och nå ända upp till halsen..."* (v 8). Trots detta skulle de anfallande assyriska styrkorna gå under vid anfallet mot Juda på grund av Guds ingripande (v 9-10). Eufrat torkade ut, med andra ord. Se också parallelltexten i Jes 37:33-38. (Endast Jerusalem skulle klara sig från den assyriska invasionen i Juda).

När det andliga Babylon hetsar det andliga Eufrat mot Guds folk i slutstriden ingriper Gud på sitt särskilda sätt så att *"Eufrat torkar ut"* (Upp 16:12) och Guds folk befrias från förföljelsen, vid Jesu återkomst. Eufrat definieras i Upp 17:15 och torkar ut i Upp 17:16 (=18:8, 18; 19:2-3).

Precis som det bokstavliga Babylon gick under plötsligt och dramatiskt när dess missgärningar överskred en gräns som Gud bestämt (Dan 5:25-30) kommer det andliga Babylon att gå under på samma sätt när dess missgärning gått över en gräns Gud fastställt (1 Tess 5:3; Upp 14:9-10, 15:5-8; Upp 18:1-8).

Kores befriade Israel från dess fångenskap i Babylon (Jer 50:33-34; Jes 45:1-4, 13). När Kristus och Hans änglar kommer tillbaka hit till jorden sker det för att befria Hans folk i deras allra yttersta nöd, från fångenskapen under det andliga Babylon (se Dan 12:1; Upp 17:12-14; 19:11-21). Guds folk hotas av utplåning från planeten jorden på grund av extrema söndagslagar (Upp 13:7, 8, 15) och då måste Gud ingripa och rädda sitt folk.

Precis som det bokstavliga Babylon straffades av Gud på grund av dess förföljelse mot det bokstavliga Israel (se Jer 50:14-18; 50:33-37; 51:24-25; 51:34-37) kommer det symboliska Babylon att straffas på grund av dess förföljelse mot det andliga Israel (se Upp 18:6; 18:20 och 19:2). I båda fallen innebär Babylons undergång att Gud drar bort sitt beskydd från dess anhängare, vilket innebär att Satan kan regera över dem efter sin vilja. Resultatet blir slutlig undergång.

Nådens dörr stängs

Eftersom det bokstavliga Babylons undergång i Dan 5 är

en avbild till det andliga Babylons undergång i den sista striden mellan gott och ont på jorden, kan vi lära oss mer om denna sista strid genom att studera detta kapitel närmare.

Nebukadnessar hade efter erövringen av Jerusalem, tagit de heliga kärnen i Guds helgedom och "*satte in dem i sitt tempel i Babel*" (2 Krön 36:7, 18; Dan 1:1-2). Hans son "*kung Belsassar ornade en stor festmåltid för sina tusen stormän och drack vin med dem. När Belsassar var påverkad av vinet*" befallde han att dessa kärll skulle hämtas för att de närvarande skulle dricka ur dem. (Dan 5:1-3.) De drack ur dessa kärll och prisade sina avgudar med sex olika material (guld, silver, koppar, järn, trä och sten enligt v 4). Som tidigare visats är 6 Babylons tal. Då visade sig "*fingrarna av en människohand*" vilka "*skrev på den vitkalkade väggen i kungens palats, och kungen såg handen som skrev*" (v 5).

Kung Belsassar blev uppskrämd av denna händelse, och lät hämta sina vise män för att de, med löfte om stora belöningar, skulle tyda skriften på väggen. Då de inte kunde det lät hans moder hämta Daniel, som hon visste hade förklarat komplicerade problem för Nebukadnessar, vilka Babylons vise män som då levde inte klarade av. Daniel kunde, eftersom den levande Guden bistod honom då precis som tidigare, meddela kung Belsassar vad skriften på väggen betydde: "*Gud har räknat ditt rikes dagar och gjort slut på det*", "*du är vägd på en våg och funnen vara för lätt*", "*ditt rike har delats och givits åt meder och perser*" (v 25-28).

Den händelse som stängde nådens dörr för det bokstavliga Babylon var alltså när kung Belsassar och hans stormän och hustrur drack ur de heliga kärnen från Guds tempel samtidigt som de prisade sina avgudar. Det som slutligen skall stänga nådens dörr för det andliga Babylon framgår av Upp 14:9-10:

"Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall han få dricka Guds vredes vin, som oblandat (Fotnot) hållts i Guds vredes bägare ...Han skall bli plågad med eld och svavel..."

Fotnot: "Oblandat" innebär att rusdrycken (vinet) inte är utspätt med vatten.

Detta är den allvarligaste varningen i hela Bibeln och innebär att den synd som här varnas för skall medföra lidanden där det inte längre finns någon nåd för överträdaren ("*oblandat*"). Den som gör sig skyldig till denna synd, det vill säga tar vilddjurets märke, dömer sig själv till undergång, eftersom Guds Ande då inte längre kan påverka hans hjärta. Han kommer att hamna helt och hållet i Satans händer, när detta inträffar.

Det bokstavliga Babylons fall är en avbild till det andliga Babylons fall

Kung Belsassar och Babylons undergång i Dan 5:e kapitel är en avbild till det andliga Babylons moraliska och andliga fall i Upp 14:8, där det klart framgår att det

andliga Babylon fallit på grund av "*sin otukts vredesvin*". Detta vin symboliserar världsliga, falska läror (se Matt 9:14-17, Luk 5:33-39).

Belsassar och hans gäster drack jäst vin ur de heliga kärnen från Jerusalems tempel (Dan 5:1-4). 2 Mos 34:25 förbjuder att "*offra blodet av det som offras till mig tillsammans med något som är syrat*", det vill säga jäst. Jäsning symboliserar synden. I 1 Kor 5:8 definieras syrat – jäst – bröd (surdeg) som synd:

"Låt oss därför hålla högtid, inte med gammal surdeg, inte med ondskans och elakhetens surdeg, utan med renhetens och sanningens osyrade bröd." (1 Kor 5:8).

Gud vill i 2 Mos 34:25 och Dan 5 lära oss att vi aldrig får förkunna läror som kan leda till synd, utan alltid läror som leder oss bort **från** synden.

Eftersom jäsning symboliserar synden är det passande att Belsassar och hans gäster drack **jäst vin** ur de heliga kärnen **samtidigt** som de prisade sina avgudar (Dan 5:1-4). Dessa avgudar var centrala för det bokstavliga Babylons syndiga vanor. Belsassar visste vad han gjorde när han drack ur de heliga kärnen (se v 21-24). Detta medförde Belsassars och Babylons undergång (v 25-30).

Belsassar "*var påverkad av vinet*" (Dan 5: 2) då han befallde att de heliga kärnen skulle bäras fram. Detta jästa vin är alltså en avbild till det "*vredesvin*" som det andliga Babylon givit sina anhängare att dricka i Upp 14:8. "Det är genom falska läror och traditioner som Satan får makt över sinnet. Genom att leda människor till falska normer vanställer han karaktären." (Ellen White, *Desire of Ages*, s 671).

"Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar, och ni skall förstå sanningen, och sanningen skall göra er fria..."(Joh 8:31-36).

I Upp 17:2 står det att det andliga Babylons anhängare "*blivit berusade av hennes (Babylons) otukts vin*". Detta vin är jäst. Det andliga Babylon i Upp 14:8 förkunnar läror för sina medlemmar som kan leda till synd, och det symboliseras alltså av att det andliga Babylons anhängare dricker jäst vin.

Läror som kan leda oss in i fördärvet

Några av det andliga Babylons falska läror som leder till synd, i stället för läror som leder oss bort från synden, är till exempel läran att Jesus tog på sig en icke-fallen mänsklig natur. Jesus skulle i så fall inte kunna vara vår förebild när det gäller att övervinna synden. Läran om arvsynden och människans fullständiga moraliska fall, som innebär att vi syndar ända tills vi dör eller tills Jesu återkomst är ytterligare exempel. En gång frälst, alltid frälst är ytterligare ett. Bikten och botgöringen likaså, eftersom dessa inte kan ge vare sig syndernas förlåtelse eller kraft till seger över synden - i motsats till Kristi prästtjänst i den himmelska helgedomen som kan ge oss både syndernas förlåtelse och kraft till seger över synden.

Läran om att de ogudaktiga skall plågas i ett evigt brinnande helvete framställer Gud som hård och kärlekslös. Tror man på detta blir det svårare för oss att förstå Guds stora kärlek, som framför allt visade sig på Golgata kors och som kan göra ett djupt intryck på våra sinnen och få oss att ångra våra synder - "*hans (Guds) godhet som för dig till omvändelse*" (Rom 2:4).

Läran om själens odödlighet innebär att man tror att våra avlidnas andar kan tala med oss när det i stället är Satans och hans fallna änglar som talar med oss och försöker få oss att synda.

Söndagsfirande i stället för sabbatsfirande är ännu ett exempel. Sabbaten är ett tecken på helgelsen, det vill säga lydnaden, enligt Hes 20:12: "*Jag gav dem också mina sabbater som ett tecken mellan mig och dem, för att de skulle inse att jag är Herren som helgar dem.*" "Sabbaten är tecknet på lydnad. Den som av hjärtat lyder det fjärde budet kommer att lyda hela lagen." (Ellen White, *Vägledning för församlingen*, del 3, s 17).

Söndagsfirande har i stället en tendens till att bidra till olydnad för Guds lag, även för dem som tror att de firar rätt gudstjänstdag samt då också tror att de firar denna dag på det sätt som Gud önskar. Varför då? Eftersom det inte står något i Bibeln om **hur** söndagen skall firas bidrar denna osäkerhet till att söndagen förvärldsligas. Det finns då en risk att man kompromissar med synden både under söndagen och under de övriga 6 veckodagarna. Kanske det bara blir under gudstjänsttimmen man glömmer det världsliga (se Fotnot). Bibliskt sabbatsfirande, däremot, då man tar avstånd från världsliga sysslor under 24 timmar påverkar vårt beteende under de övriga 6 veckodagarna. Håller man sabbatsdagen helig under alla dess timmar, i gemenskap med Gud, får det till följd att man lever i en sådan gemenskap med Gud under veckans övriga dagar att man även då man utför världsliga sysslor håller Hans bud. Sabbaten blir då ett tecken på lydnaden mot Gud, som vi såg ovan.

Fotnot: Författaren till den här artikeln har en gång varit söndagsfirare och kan därför bekräfta detta.

Dessa och flera andra läror kan leda till att män och kvinnor fortsätter synda tills de dör eller tills Jesus kommer tillbaka. Det finns en risk att dessa läror leder oss in i fördärvet. "Det är genom falska teorier och traditioner som Satan får makt över sinnet. Genom att leda människor till falska normer vanställer han karaktären." (Ellen White, *The Desire of Ages*, s 671). Därför är det andliga Babylon fallet på grund av sina falska läror.

Guds sista kvarleva håller Guds bud (Upp 12:17, 14:12). De har bland annat fått Guds uppdrag att kalla ut de av Guds barn som befinner sig i det andliga Babylon och förena sig med Guds sista kvarleva. "*Gå ut från henne (Babylon), mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor*" (Upp 18:4, se även 14:8, 17:4-5).

Vilddjurets märke

Den synd som omtalas i Upp 14:9-10, och som skall medföra lidanden utan nåd för dem som vägrar omvända sig, innebär att medvetet välja söndagen som vilodag i stället för sabbaten när det sista nådesbudskapet i Upp 14:6-12 och 18:1-8 upplyser hela jorden med sin härlighet. De ogudaktiga tar på sig vilddjurets märke, och förkastar Gud slutgiltigt, efter det att statsmakterna har instiftat söndagslagar som kräver medborgarnas lydnad (Upp 13:16-17). Det bör påpekas att de som idag vägrar hålla sabbaten helig, men ännu kan nås av Guds Ande, fortfarande har möjlighet att omvända sig. När hela jorden upplyses av det sista budskapet från Gud ges emellertid sista möjligheten till omvändelse. Det är viktigt att understryka att alla Guds sanna barn redan **idag** "*gör min (Jesu) himmelske Faders vilja*" (Matt 7:21; jämför Jak 2:10, 1 Joh 5:3, Upp 12:17, 14:12).

Förändringen av sabbatsdagen till söndagen bär påvemaktens underskrift. Profetian sade att denna makt skulle "*sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar*" (Dan 7:25). Att "*sätta sig i sinnet*" att göra något innebär att göra något med berätt mod. Denna profetia uppfylldes när påvemakten medvetet förändrade vilodagen från sabbaten till söndagen på 300-talet e Kr, (under kejsar Konstantin den stores regering). Den som känner till att det påvliga Rom har gjort denna förändring och väljer att hålla söndagen helig i stället för den sjunde dagen lyder påvemakten och inte den levande Guden.

Plötslig undergång

Då kung Belsassar och hans sällskap drack vin ur de heliga kärlen brukade de heliga ting för ohelig användning. Denna händelse är en avbild till den händelse som Uppenbarelseboken beskriver, då de ogudaktiga skall tillbe vilddjuret, påvemakten, när de tar vilddjurets märke. Detta skall ske när de medvetet väljer att helga söndagen i stället för den sjunde dagen i samband med söndagslagstiftning som skall medföra svåra förföljelser för Guds folk (Upp 13:15-17). Men ingen skall ta vilddjurets märke utan att få upplysning om vad detta innebär.

Det faktum att Belsassar kände till att Gud ödmjukat hans fader Nebukadnessar när han blev högmodig (v 18-23), men trots detta vågade missbruka de heliga kärlen, visar att Belsassar mycket väl hade kunskap om den levande Guden. Nebukadnessar prisade och upphöjde och ärade "*himlens Konung*" (4:34) offentligt när han återfick sitt rike. Precis som Belsassar visste vad han gjorde när han drack ur de heliga kärlen kommer ingen att ta vilddjurets märke under den allra sista tiden här på jorden utan att få tillräcklig tid till att förstå och tillräcklig kunskap om vad detta verkligen innebär. Den tredje ängels budskap skall förkunnas "*med stark röst*" (Upp 14:9). Den "fjärde" ängels budskap i Upp 18:1-8 skall upplysa hela jorden med sin härlighet (v 1) och **understödja** den tredje ängels budskap (de förkunnas alltså samtidigt).

Kung Belsassars och hans följeslagares högmod och självsäkerhet medförde plötslig undergång för dem då de,

trots sin kunskap om den evige Guden, prisade sina avgudar och vanhelgade de heliga kärnen. På samma sätt skall det andliga Babylon en gång plötsligt gå under när dess anhängare känner sig som säkrast i sin höga maktposition där den levande Guden med berätt mod förkastats genom söndagslagarna, se 1 Tess 5:3; Upp 18:7-8.

Det var först när Babylons kung och hans tusen stormän (Dan 5:1) tog fram de heliga kärnen och **drack** ur dem som Guds dom beseglade deras öde. I förebilden motsvaras detta av att de som stiftar **söndagslagar** under den sista tiden **utsätter Guds folk för svår förföljelse** genom att hindra Guds folk att köpa eller sälja samt därefter försöker utrota Guds sabbatshelgande folk genom ett dödsdecret (Upp 13:15-17). Detta leder snabbt till det andliga Babylons undergång (Upp 14:9-10). Detta är en förebild till att de heliga kärnen från Guds helgedom som Nebukadnessar tagit och låtit förvara slutligen togs fram för att Belsassar och hans anhängare skulle dricka sitt vin ur dem. Detta ledde till det bokstavliga Babylons undergång.

Belsassar och hans undersåtars vanhelgande av de heliga kärnen, som från början var passivt blev till slut aktivt. **På samma sätt** är det i förebilden. Det vill säga när man i det andliga Babylon under många år vägrat hålla sabbaten helig och i stället valt att fira söndagen och **slutligen** driver igenom söndagslagstiftning i olika länder med svår förföljelse mot Guds folk som följd blir vanhelgandet aktivt från att tidigare ha varit passivt. Söndagslagstiftningen kommer efter hand att skärpas från ett förbud att köpa eller sälja till att slutligen bli ett dödsdecret mot dem som vägrar avstå från sabbatsfirande (Upp 13:15-17). Förföljelsen mot Guds folk kommer alltså att skärpas. Avbilden till söndagslagstiftningen ovan (med förbud att köpa och sälja samt dödsdekretet) är alltså att Belsassar tar fram de heliga kärnen och dricker sitt vin ur dem. Det passiva vanhelgandet har då övergått till ett aktivt vanhelgande (det aktiva vanhelgandet motsvarar alltså svår förföljelse mot Guds folk genom söndagslagstiftningen). De drivande krafterna bakom söndagslagstiftningen vet mycket väl att sabbatsdagen fortfarande är helig - precis som kung Belsassar mycket väl visste vad han gjorde när han drack sitt vin ur de heliga kärnen (Dan 5:18-23).

Dödsdekretet skall bli ett oemotsägligt och slutgiltigt bevis på att det andliga Babylon syndat mot den helige Ande, när Kristus slutgiltigt förkastats genom att man vägrat ta emot de tre änglarnas budskap. I sammanhanget bör dock nämnas att de av Guds barn som i dag finns kvar i det andliga Babylon vid den här tidpunkten har lämnat det och förenat sig med Guds folk.

I Dan 5:2-3 var det *"kungen och hans stormän, hans gemåler och bihustrur"*, dvs fyra kategorier människor, som drack Babylons vin ur de gyllene kärnen från Guds tempel i Jerusalem. Eftersom fyra är det världsomfattande talet (efter de fyra väderstrecken) avbildas här den *världsomfattande* omfattning som söndagslagarna skall få i slutstriden, eftersom hela

världen skall berusas av det andliga Babylons vin under slutstriden (se Upp 7:1-3).

Guds folks slutliga seger

Trots att nästan alla människor på denna jord skall berusas av Babylons vin i slutstriden kommer de inte att ha någon ursäkt för att de låter sig bedras. Guds sista budskap i Upp 14:6-12 och 18:1-8 skall upplysa varje nation på denna jord och avslöja det andliga Babylons villfarelser. Genom detta budskap skall människorna också erbjudas förlåtelse för sina synder och kraft till att lyda Hans bud, allt genom tron på Jesu blod: *"...Kristus Jesus, som Gud för oss har gjort till vishet, rättfärdighet och helgelse och återlösning" (1 Kor 1:30).*

Daniel är avbild till Guds sista församling (Upp 12:17, 14:12) som förkunnar det sista nådes- och varningsbudskapet i Upp 14. Endast Daniel kunde *"läsa skriften för konungen och ge honom uttydningen"* (Dan 5:17). Endast Guds sista församling kan förstå uttydningen av budskapet i Upp 14:6-12, som bland annat talar om undergång för dem som förkastar detta budskap.

Belsassar tillfrågade förgäves spåmännen, besvärjarna och stjärntydarna, det vill säga de vise, i Babel om skriftens uttydning (Dan 5:7-8, 11). Dessa grupper motsvarar falska teologer, astrologi, spiritismen mm som det andliga Babylons anhängare förlitar sig på och som skall förvilla hela världen under den sista tiden, se Upp 16:13-16; 13:14; 19:20.

Belsassars ångest som uppstod då skriften visade sig, då färgen vek bort ifrån hans ansikte (Dan 5:5-6, 9-10), får sin förebildliga uppfyllelse när nådens dörr slutligen skall stängas för mänskligheten (dvs de stänger den själva). Då Guds Ande dras bort från de ogudaktiga skall ångest uppfylla dem, se Amos 8:11-12; Luk 21:25-27; (jmf Matt 26:37-38).

Kung Belsassars upphöjelse av Daniel, när denne ensam hade uttytt skriften, motsvarar den upphöjelse det andliga Babylon skall ge Guds sista församling när det sista stora bedrägeriet är avslöjat under de tre sista plågorna i Upp 16. Då skall de ogudaktiga falla ned för dem som de tidigare hånat för deras trohet mot Gud och skall bekänna att Gud har älskat dem, se Rom 14:11; Fil 2:10-11; Upp 15:4; se också *"The Great Controversy"*, s 655 av Ellen White.

Daniels upphöjelse innebar att han blev *"den tredje i riket"* (Dan 5:7, 29). Upphöjelsen innebar **också** att Daniel skulle *"kläs i purpur och att en guldkedja skulle hängas om hans hals..."* (v 29.) Dessa **tre** utmärkelser, som alltså bland annat innebär att han blev *"den tredje i riket"*, avbildar Guds folks slutliga upphöjelse sedan de ståndaktigt förkunnat de **tre** änglarnas budskap till världen, trots fruktansvärda förföljelser.

Daniel 6

"Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i

köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig." (Gal 2:19, 20).

När händelserna i detta kapitel utspelas har det babyloniska världsriket gått under och efterföljts av världsmakten Medien-Persien. Kungen över detta rike heter nu Darejaves (Dan 5:31).

Darejaves satte 120 satraper över hela sitt väldiga rike (Dan 6:1). Han satte dessutom tre furstar över dessa satraper (v 2). En av dessa furstar var Daniel. Det var till och med på det sättet att Daniel utmärkte sig mer än alla dessa satraper och furstar, på grund av den vishet som Gud gett honom. Därför tänkte kungen sätta honom över hela sitt rike (v 3). Detta förde med sig att de andra furstarna och satraperna blev avundsjuka på Daniel och försökte därför att *"finna något att anklaga Daniel för i det som angick riket... Men de kunde inte finna... någon förseelse eller någon orätt hos honom."* (v 4). Baker's "The Interlinear Bible", som översätter grundtexten i Bibeln ord för ord översätter v 5 på följande sätt (jämför King James Bibel, RSV-Bibeln m fl): *"Då sade dessa män: 'Vi kommer aldrig att finna någon förevändning mot denne Daniel om det inte har något med hans Guds lag att göra.' "*

Med avsikt att förgöra Guds trogne tillbedjare Daniel föreslog furstarna och satraperna kungen att var och en som vände sig med bön till någon annan än honom under 30 dagar skulle kastas i lejongropen (v 7). Detta förslag, vilket efter Medien och Persiens lag inte skulle kunna återkallas, godtogs av Darejaves som inte förstod de onda avsikter som låg bakom förslaget (v 8, 9). Han satte upp en skrivelse och utfärdade ett förbud i detta ärende (v 9).

Eftersom Daniel hade för vana att tre gånger om dagen falla ner på sina knän för att be och tacka Gud var det inte svårt för hans motståndare att överraska honom vid ett sådant bönetillfälle. De kände uppenbarligen till en hel del om Daniels bönevanor (v 10, 11). Efter det att de överraskat Daniel vid ett sådant bönetillfälle gick de till Darejaves och meddelade detta samtidigt som kungen då också blev påmind om den lag som påbjöd dödsstraff för en sådan handling (v 12-13, 15).

Kung Darejaves blev mycket bedrövad för Daniels skull och försökte på alla sätt rädda honom, men lyckades inte med detta (v 14). Darejaves tvingades att kasta Daniel i lejongropen (v 16, 17). På ett mirakulöst sätt ingrep emellertid Gud och hindrade lejonen från att döda Daniel (v 22). I stället för Daniel blev det nu de vilka hade anklagat Daniel som dödades av lejonen, sedan Darejaves låtit gripa dem och kastade dem i lejongropen (v 24). Guds räddning av Daniel påverkade kungen så starkt att han gav befallning i hela sitt stora rike att man skulle *"bäva och frukta för Daniels Gud", "den levande Guden", som "räddar och befriar"* och som regerar över ett oförstörbart rike (v 25-27). Daniel själv blev upphöjd ytterligare efter den dramatiska händelsen (v 28).

Den annalkande stormen

Det händelseförlopp som skildras i Dan 6, och som har sammanfattats ovan, avbildar den sista striden här på jorden (före Jesu återkomst) mellan Guds lagar och människors lagar. Låt oss studera detta närmare.

Furstarnas och satrapernas försök att komma åt Daniel genom lagstiftning utan att avslöja sina verkliga avsikter för kung Darejaves har sin avbild under den sista tidens strid om Guds lag: "Söndagsrörelsen utbreder sig i mörkret. Ledarna döljer vad det verkligen rör sig om och många som förenar sig med rörelsen ser inte själva i vilken riktning underströmmen går. Dess bekännelser är milda och till synes kristna, men när den en gång skall tala visar den drakens anda." - *Vägledning för församlingen*, band 2, s 159, Ellen G. White.

Trots att en och annan ledare i söndagslagsrörelsen är med i denna enbart på grund av ärliga och goda avsikter vill emellertid den styrande majoriteten av ledarna på detta sätt komma åt sabbatsfirande kristna. Även om dessa påstår att samhällets moral avsevärt skulle förbättras genom söndagslagstiftning, och inte säger någonting om att straffa sabbatshelgande kristna, så kommer de till slut att förfölja dem *"som håller Guds bud och bevarar tron på Jesus"* (Upp 14:12) när tillfälle ges. Precis som furstarna och satraperna dolde sina verkliga avsikter mot Daniel döljer också dessa ledare sina verkliga avsikter mot de sabbatshållande kristna.

"...för att försäkra sig om allmänhetens gillande kommer styresmännen och lagstiftarna till och med i det fria Amerika att ge efter för folkets krav på en lag som framtvingar helgandet av söndagen..." (Ellen White, *The Great Controversy*, s 592). Precis som Darejaves gav efter för furstarna och satraperna i hela hans rike kommer styresmännen i olika länder att ge efter för det starka kravet på en söndagslag, se Upp 13:11-18, 16:13-14, 19:19-21. I båda fallen är styresmännen ovetande om att de ledande i de starka rörelser som kräver en ny lag har långtgående och onda avsikter mot Gud och Hans folk.

Som påpekats tidigare säger Dan 6:5 (grundtexten) att Daniels fiender försökte förgöra honom för något som hade *"med hans Guds lag att göra"*. I förebilden kommer man att ha den uppfattningen att Guds välsignelser inte kan komma över folken i fullt mått förrän även sabbatshelgande kristna håller "den rätta" vilodagen (som Gud skulle ha bestämt). Man kommer att kräva att de som vägrar att helga söndagen i stället för sabbatsdagen skall dömas efter borgerlig lag (*"The Great Controversy"*, s 590-592). Söndagslagar kommer oundvikligen att leda till förföljelse mot Guds trogna folk. I både avbild och förebild är det först efter lagändringen som avsikterna mot Guds folk blir bekanta för allmänheten (precis som för lagstiftarna).

Mikael räddar sitt trogna folk

"Så snart Daniel hade fått veta" att den nya lagen var stiftad gick Daniel in i sitt hus och bad i riktning mot Jerusalem, där Gud uppenbarade sig i templet (Dan 6:10). På samma sätt kommer Guds folk, när söndagslagarna är stiftade att (enade) söka hjälp hos Gud där Han är i "det

allraheligaste" i den himmelska helgedomen (Matt 25:10). De förbereds därmed för den tredje ängels höga rop (Upp 14:9).

När Daniel hade kastats i lejongropen ingrep Gud genom att sända sin ängel som *"stängde till gapet på lejonerna"* så att de inte skadade honom. Detta gjorde Gud därför att Daniel *"befunnits vara oskyldig inför Gud"* (Dan 6:22). Oskadd togs Daniel upp ur lejongropen *"eftersom han trodde på sin Gud"* (v 23).

Detta avbildar erfarenheten hos Guds sista församling här på jorden när borgerliga lagar stiftas som till slut (lagarna skärps efter hand) kräver att de troende sabbatsfirarna skall dödas (Upp 13:15-17). Det är just i detta läge som Mikael, det vill säga Jesus, ingriper och räddar sitt till synes dödsdömda folk, se Dan 12:1, precis som Han räddade Daniel från döden i lejongropen. Precis som Daniel räddades från lejonets käftar genom sin orubbliga tro och (som en följd därav) sin orubbliga lydnad mot Gud, skall Guds sista församling få genomgå samma tros- och lydnadsprov. Bibeln lär oss emellertid att de i sin yttersta prövning *"är fläckfria"* (Upp 14:5), precis som Daniel var *"oskyldig"* (Dan 6:22) inför Gud. Syndernas förlåtelse och lydnad för Guds lag är alltid en följd av tron på *"Guds Lamm som tar bort världens synd"* (Joh 1:29).

Guds sista församling skall förbli trogen mot sin Frälsare fram till Hans återkomst, eftersom de - precis som Daniel - *"trodde på sin Gud"* (Dan 6: 23). Daniel *"föll ... tre gånger om dagen ner på sina knän och bad och tackade sin Gud..."* (v 10). Daniel uppehöll, och fördjupade, kontakten med Gud genom sitt rika böneliv, och tron växte i Frälsarens ständiga gemenskap. Säkerligen var studium av Guds Ord en del av dessa bönestunder. Genom denna livsviktiga gemenskap med Gud kunde Daniel förbli trogen mot Honom trots oerhörda prövningar. Guds sista församling skall på precis samma sätt låta Honom förankra och fördjupa tron hos dem så att de kommer att förbli trogna mot Gud även under den allra sista tiden när Satans makt är som allra störst. Satan kan inte tvinga dem till överträdelse av Guds lag. *"De har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod"* (Upp 7:14).

Guds folk kan lära sig ytterligare en väsentlig lärdom av Daniels trohet. I Dan 1:8-16 kan vi läsa att Daniel vägrade att *"orena sig med kungens (Nebukadnessars) mat eller med vinet som han drack..."* (v 8). Daniels trohet i de mindre andliga prövningarna beredde vägen för Hans trohet i den stora prövningen då han kastades i lejongropen. På samma sätt är i dag de verkliga kristna i Guds sista församling trogna mot Gud i mindre andliga frågor, vilket förbereder dem till att klara av prövningar som snart skall komma och som är lika stora som den Daniel fick gå igenom i lejongropen. Vid Jesu återkomst befrias emellertid Guds folk från det hårda förtryck som väntar dem i slutstriden (Upp 19:11-21).

Gud och Hans folk rentvås

I stället för att Daniel kastades till lejonerna blev det de

som hade anklagat Daniel som drabbades av detta och *"lejonerna ... krossade alla deras ben"* (Dan 6:24). Det var kungen själv som lät kasta dem i lejongropen.

Detta är avbild till de tio hornen (och vilddjuret) som förgör skökan i Upp 17:16. De tio hornen är tio konungar (Upp 17:12) och skökan är *"det stora Babylon"* (Upp 17:5), det vill säga den fallna församling som är drivkraften till förföljelsen mot Guds folk i slutstriden. Detta är inledningen till Harmagedon i Upp 16:12-21 (se vidare utläggning i Dan 3).

Darejaves befallning om att den levande Guden skulle upphöjas och äras i hela hans rike sedan Gud visat sin stora makt inför honom har också sin motsvarighet i den sista tidens händelser. Satans lögn har genom falska tecken och under förfört och bedragit det andliga Babylons anhängare så att de tagit vilddjurets märke, se Upp 13:13-17, 16:13-14, 19:19-21. När detta bedrägeri till slut avslöjas kommer den sanne Guden, som räddat sitt dödsdömda folk på ett övernaturligt sätt, att upphöjas och äras av dessa Hans motståndare (trots att deras hjärtan inte längre kan nås av Guds Ande), se Rom 14:11; Fil 2:10, 11; Upp 15:4.

Även Guds förföljda folk kommer då att rentvås och upphöjas av de tio kungarna (och vilddjuret) som lät sig bedras av sina andliga ledare till att försöka döda Guds barn. (*"The Great Controversy"*, s 654 - 656). Detta har sin avbild då kung Darejaves, som lurades till att försöka döda Daniel, upphöjde denne sedan Gud mirakulöst räddat honom från lejonerna.

Allting avgjort

I Dan 6:17 talas om att stenen som lades över lejongropens öppning förseglades med kungens och hans stormäns *"sigill"*. Detta skedde *"för att ingen förändring skulle kunna göras i det som nu hade skett med Daniel"*.

Detta är en avbild till vilddjurets märke i Upp 13-14, det vill säga söndagen som tecknet på den romersk-katolska kyrkans överhöghet (jmf Dan 7:25). Motsatsen är *"den levande Gudens sigill"* i Upp 7:2-3, som är sabbatsdagen, den sjunde dagen - Guds tecken enligt Rom 4:11 och Hes 20:12, 20. I Rom 4:11 säger grundtexten att *"han (Abraham) fick omskärelsens tecken som ett sigill på den rättfärdighet genom tron som han hade..."*; jämför 1917 års översättning.

Alla som kommer att ta vilddjurets märke i slutstriden skall behålla detta så länge de lever. Dessa människor bestämmer sig för att, utan att ge någon som helst förhoppning om att ta tillbaka beslutet, utrota Guds folk precis som Darejaves och hans anhängare förseglade stenen *"för att ingen förändring skulle kunna göras i det som nu hade skett med Daniel"*.

Alla som inte "tar på sig" vilddjurets märke under slutstriden (Upp 14:9) kommer alltså att helga den sjunde dagen, som Gud valt att vara tecknet på sin auktoritet, eftersom sabbaten är tecknet på Guds skaparmakt (se 2 Mos 20:8-11). Sabbatsdagen är, som vi sett, den levande

Gudens sigill. Precis som de vilka tar vilddjurets märke behåller detta tills de dör kommer Guds folk som vid denna tid har Guds sigill på sina pannor (Upp 7) att behålla detta tills Jesus kommer tillbaka. Precis som när det gällde den förseglade stenen är *allting avgjort* när människor en gång skall beseglas med Guds sigill *eller* med vilddjurets märke (se Upp 7 och Upp 16). De har för all framtid, genom eget val, avgjort sina öden.

Ytterligare en avbild till vilddjurets märke finner vi i Dan 6:8-10. Grundtexten (enligt Baker's "The Interlinear Bible") säger:

*"O, konung, utfärda påbudet och **underteckna** skrivelsen, så att den inte kan förändras enligt Mediens och Persiens lag oföränderliga lag. Följaktligen **undertecknade** kung Darejaves skrivelsen och påbudet. Och när Daniel fick veta att skrivelsen var **undertecknad** gick han in i sitt hus..." 6:8-10 (jämför King James Bibel).*

Den kungliga namnunderskriften visade här vem som fordrade lydnad och hans rättighet att fordra detta. Darejaves namnunderskrift var kungens *sigill* som visade hans auktoritet att ge ut lagen. Enligt Mediens och

Persiens lag kunde denna aldrig förändras eller återkallas. Även här finner vi en avbild till den händelse som innebär att människor oåterkalleligt förkastar Gud och Hans lag genom att ta på sig "vilddjurets märke", tecknet på påvemaktens myndighet.

Slutligen skall nämnas att kungen "*låg sömnlös*" (v 18) under hela natten, sedan han undertecknat lagen och förseglat stenen. Förebilden i slutstriden är den oro och ångest de skall känna som **slutgiltigt** förkastat Guds Ande (Am 8:11-13; Luk 21:26).

För de av Guds folk som förblir trogna intill änden väntar emellertid en evig glädje:

"...vad inget öga har sett och inget öra har hört och vad inget människohjärta har kunnat ana, det som Gud har berett åt dem som älskar honom" (1 Kor 2:9).

"Jesu, hans (Faderns) Sons, blod renar oss från all synd...Om vi bekänner våra synder är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh 1:7, 9).